

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-93(3)/13/AgŁ

Warszawa, 30 grudnia 2013 r.

DECYZJA DIH-1/83/2013

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy KASAP Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 7 listopada 2013 r. (nr akt sprawy: PO.830.182.2013.AB, Ż.8361.178.2013), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 4 000 zł (słownie: cztery tysiące złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej trzydziestu dziewięciu partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 2 977 zł – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 16-18 września 2013 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH”, w sklepie Mustafa w Warszawie przy Al. Krakowskiej 127, należącym do przedsiębiorcy KASAP Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, zwanego dalej również „stroną”, zakwestionowano oznakowanie trzydziestu dziewięciu partii produktów oferowanych w opakowaniach jednostkowych o łącznej wartości 2 977 zł, tj.: Altin Kaymak (o zawartości netto 200 g, w ilości 7 sztuk), Taze Kasar (400 g, 3 sztuki), White Cheese in Brine (750 g, 6 sztuk), Fromage de chevre (750 g, 3 sztuki), Fromage de brebis (750 g, 3 sztuki), Tavuk Salam (500 g, 8 sztuk), Hindi Salam (500 g, 5 sztuk), Salgan Suyu (330 ml, 8 sztuk), Sarkiz (250 ml, 11 sztuk), Yedigün (250 ml, 10 sztuk), Green Olives (865 g, 7 sztuk), Black Olives (865 g, 3 sztuki), Uzun Yufka (400 g, 5 sztuk), Sac Yufka (500 g, 2 sztuki), Sesame Oil Halva (175 g, 9 sztuk), Sesame Oil Halva with Cocoa (175 g, 4 sztuki), Tahin (300 g, 6 sztuk), Uzüm Pekmezi (380 g, 8 sztuk), Kaysi

Receli (380 g, 3 sztuki), Garten Zauber (400 g, 6 sztuk), Granatapfel Sauce (620 g, 9 sztuk), Lentil Soup (70 g, 4 sztuki), Creamy Tomato Soup (65 g, 3 sztuki), Tripe Soup (65 g, 3 sztuki), Creamy Mushroom Soup (65 g, 3 sztuki), Irmik (500 g, 4 sztuki), Türkischer Apfel (300 g, 7 sztuk), Pfefferoni in salzlake (180 g, 6 sztuk), Pfefferoni in salzlake (170g, 6 sztuk), Mixed vegetable pickles (630 g, 10 sztuk), Gerkin pickles (620 g, 5 sztuk), Haslanmis Fasulye (800 g, 6 sztuk), Yaprak Sarma (400 g, 10 sztuk), Gefüllte Auberginen (350 g, 6 sztuk), Kabak Dolmasi (300 g, 10 sztuk), Aci Biber Falçasi (700 g, 6 sztuk), Patlican Közleme (510 g, 6 sztuk), Turkish coffe (250 g, 5 sztuk), Tomatenmask (700 g, 6 sztuk) – z uwagi na niepodanie oznaczeń w języku polskim, co było niezgodne z wymaganiami określonymi w art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, oraz art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia”.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 18 września 2013 r. (nr akt kontroli: Ż.8361.178.2013), a szczegółowe dane dotyczące zakwestionowanych produktów w załączniku nr 1 do tego protokołu.

W związku z powyższym, pismem z dnia 11 października 2013 r., Mazowiecki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych trzydziestu dziewięciu ww. partii produktów, informując jednocześnie o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz składania wniosków dowodowych. Ponadto, w tym samym piśmie wezwał ją do przekazania informacji o wielkości obrotów osiągniętych w roku 2012.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast żądane informacje dostarczyła do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w dniu 25 października 2013 r. w formie zeznania podatkowego za rok 2012.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 7 listopada 2013 r. (doreczoną w dniu 14 listopada 2013 r.), Mazowiecki WIIH wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 4 000 zł za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych trzydziestu dziewięciu ww. partii produktów.

Pismem z dnia 22 listopada 2013 r. (wniesionym osobiście w dniu 26 i 28 listopada 2013 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 500 zł, ewentualnie o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ pierwszej instancji. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie przepisów: art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa

Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/20002”, oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, poprzez niewłaściwe ich zastosowanie, polegające na wymierzeniu stronie kary znacznie wygórowanej, nieadekwatnej do stopnia szkodliwości czynu i stopnia zawinienia, a także nieproporcjonalnie wysokiej do przychodu strony za rok 2012, w wyniku czego uznała, że kara ta została ustalona w sposób dowolny i swobodny, a przy tym niemieszający się w ramach represyjności. Dodała, że kara ta nie ma charakteru odstrasżającego, a powoduje nadzwyczaj negatywne konsekwencje w możliwości funkcjonowania jej firmy. Podkreśliła, że przy wymierzaniu kary pominięto fakt, iż strona nie dopuściła się uprzednio naruszenia, jakie zarzuca się jej obecnie, ani też nie odniesiono się do wysokości osiągniętego dochodu oraz zakresu działalności sklepu, w której sprzedaż produktów bez oznaczeń w języku polskim stanowiła uboczną gałąź prowadzonej działalności gospodarczej. W jej ocenie, adekwatna do zaistniałego naruszenia, jak również w odniesieniu do pozostałych przesłanek określonych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, będzie kara w wysokości 500 zł.

Pismem z dnia 6 grudnia 2013 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnił, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze, w świetle art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy

oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wymagania jakości handlowej w zakresie znakowania środków spożywczych zostały określone w ustawie o jakości handlowej, ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia, a także w wydanym na podstawie tych ustaw rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.).

Artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu, zgodnie z art. 6 ustawy o jakości handlowej, są oznakowane (ust. 1), zaś wymóg znakowania w języku polskim nie dotyczy artykułów rolno-spożywczych przeznaczonych do wywozu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ust. 4).

Środki spożywcze wprowadzane do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w myśl art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, muszą być oznakowane w języku polskim. Środki spożywcze mogą być ponadto oznakowane w innych językach.

W niniejszej sprawie, na podstawie wyników kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do przedsiębiorcy KASAP Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, Mazowiecki WIIH stwierdził, że wprowadzone do obrotu trzydzieści dziewięć ww. partii produktów o łącznej wartości 2 977 zł nie odpowiadało wymaganiom określonym w art. 6 ust. 4 ustawy o jakości handlowej oraz art. 48 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, z uwagi na brak oznaczeń w języku polskim.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty są artykułami rolno-spożywczymi nieodpowiadającymi pod względem oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej i skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 4 000 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Wobec powyższego, Mazowiecki WIIH wymierzył w drodze decyzji powyższą karę KASAP Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu nieprawidłowo oznakowane przedmiotowe produkty.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie wniosła zastrzeżeń, co do zasadności uznania trzydziestu dziewięciu ww. partii produktów za nieodpowiadające jakości handlowej, natomiast podniosła, że organ pierwszej instancji dopuścił się naruszenia przepisów art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, poprzez niewłaściwe ich zastosowanie, polegające na wymierzeniu stronie kary znacznie wygórowanej, nieadekwatnej do stopnia szkodliwości czynu i stopnia zawinienia, a także nieproporcjonalnie wysokiej do przychodu strony za rok 2012. Tym samym, strona uznała, że kara ta została ustalona w sposób dowolny i swobodny oraz niemieszczący się w ramach

represyjności. Dodała, że kara ta nie ma charakteru odstrasżającego, a powoduje nadzwyczaj negatywne konsekwencje w możliwości funkcjonowania jej firmy. Zwróciła uwagę, że przy wymierzaniu kary pominięto fakt, iż strona nie dopuściła się uprzednio naruszenia, jakie zarzuca się jej obecnie, ani też nie odniesiono się do wysokości osiągniętego dochodu oraz zakresu działalności sklepu, w której sprzedaż produktów bez oznaczeń w języku polskim stanowiła uboczną gałąź prowadzonej działalności gospodarczej. W jej ocenie, adekwatna do zaistniałego naruszenia, jak również w odniesieniu do pozostałych przesłanek określonych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, będzie kara w wysokości 500 zł.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, należy zauważyć, że w świetle art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Należy podkreślić, że przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, stanowiący podstawę prawną do wydania zaskarżonej decyzji, uprawniał organ pierwszej instancji do wymierzenia stronie kary pieniężnej w granicach wyznaczonych tym przepisem, a więc w wysokości od 500 zł do 14 885 zł (5 x 2 977 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych przedmiotowych produktów, przy uwzględnieniu przesłanek wymienionych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, takich jak: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, stronie wymierzono karę w wysokości 4 000 zł, stanowiącą mniej niż dwukrotność wartości zakwestionowanych produktów, jako korzyści majątkowej, czyli znacznie poniżej górnej granicy kary.

Mając na uwadze, że strona zakwestionowała wysokość wymierzonej kary, Prezes UOKiK przeprowadził analizę prawidłowości uwzględnienia przez Mazowieckiego WIIH powyższych przesłanek i zważył, co następuje:

- stopień szkodliwości czynu należało określić jako wysoki. Należy wskazać, że organ pierwszej instancji słusznie zauważył, że wprowadzenie do obrotu trzydziestu dziewięciu ww. partii produktów o łącznej wartości 2 977 zł, bez jakichkolwiek oznaczeń w języku polskim (na ich opakowaniach jednostkowych były wyłącznie oznaczenia obcojęzyczne) – w tym podstawowych danych umożliwiających rozpoznanie cech charakterystycznych, czy też uniknięcie niepożądanych składników, a więc niezbędnych z punktu widzenia interesów i praw konsumentów – ma istotny wpływ na dokonywanie przez nich wyboru;
- stopień zawinienia strony należało określić jako wysoki. Należy podkreślić, że organ pierwszej instancji zasadnie uwzględnił, że strona mogła i powinna zwrócić uwagę na to, iż przedmiotowe produkty oferowane przez nią do sprzedaży nie posiadały oznaczeń w języku polskim, a jednocześnie nie dopuścić do wprowadzenia ich do obrotu. Dodać należy, że obowiązek oznakowania środków spożywczych w języku polskim spoczywał przede wszystkim na stronie;

- zakres naruszenia należało określić jako wysoki. Należy zaznaczyć, że organ pierwszej instancji prawidłowo zauważył, że stwierdzone nieprawidłowości wskazują na naruszenie przepisów o jakości handlowej w zakresie oznakowania środków spożywczych, istotnych z punktu widzenia właściwości poszczególnych produktów oraz regulacji rynku. Brak oznaczeń w języku polskim jest równoznaczny z tym, że przeciętnemu konsumentowi nie dostarczono podstawowych danych o produkcie, co istotnie naruszało jego interes przy podejmowaniu decyzji o zakupie;
- oceniając dwie ostatnie przesłanki, dotyczące dotychczasowej działalności podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkości jego obrotów – wbrew temu, co sugeruje strona w odwołaniu – organ pierwszej instancji nie pominął faktu, iż strona do tej pory nie dopuściła się naruszenia przepisów o jakości handlowej, a także oparł się na jej zeznaniu podatkowym za rok 2012 (CIT-8). Z zeznania tego wynika, że strona spełnia kryteria pozwalające na zakwalifikowanie jej do grupy mikroprzedsiębiorców. W myśl art. 103 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 z późn. zm.), państwo stwarza korzystne warunki dla funkcjonowania i rozwoju mikroprzedsiębiorców. Nie oznacza to jednak, że państwo popiera łamanie przez tych przedsiębiorców obowiązujących przepisów prawa. Bez znaczenia pozostaje fakt, że sprzedaż produktów bez oznaczeń w języku polskim stanowiła uboczną gałąź prowadzonej działalności gospodarczej. Niewielka skala działalności prowadzonej przez stronę nie jest – wbrew przekonaniu strony – usprawiedliwieniem dla nieznanomości ciężących na niej obowiązków w zakresie oznakowania produktów w sposób prawidłowy i zgodny z prawem.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane powyżej ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Mazowiecki WIIH ustalając wysokość kary, były podstawą do wymierzenia stronie kary z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej w wysokości 4 000 zł.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem strony w odwołaniu, że kara w powyższej wysokości narusza przepisy art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, poprzez to, iż jest nieproporcjonalnie wysoka do przychodu strony za rok 2012. Należy zauważyć, że miesięczny dochód netto strony, ustalony na podstawie jej zeznania podatkowego za rok 2012 (CIT-8), wynosi średnio 4 275 zł, podczas gdy wymierzona stronie kara wynosi 4 000 zł.

Skuteczność kary za naruszenie prawa żywnościowego przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać głównie funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna spełniać również funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, ale nie eliminować przedsiębiorcy z rynku. Należy zaznaczyć, że ustalona przez organ pierwszej instancji kara tej zasady nie narusza. Zaskarżona decyzja nie eliminuje przedsiębiorcy z rynku, pozbawia go natomiast jednomiesięcznego zysku. Dodać należy, że celem ustawy o jakości handlowej jest w szczególności ochrona konsumentów przed produktami niespełniającymi wymagań m.in. w zakresie oznakowania, stąd też kary wymierzone z tego tytułu, po uwzględnieniu kryteriów zawartych w art. 40a ust. 5 tej ustawy,

stanowiących podstawę wymiaru ich wysokości, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 769/10).

W ocenie Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były wyłącznie artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając ją do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, przede wszystkim z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania przedmiotowych produktów.

W świetle powyższego, należy stwierdzić, że zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, poprzez niewłaściwe ich zastosowanie przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie zasługuje na uwzględnienie. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o zmianę zaskarżonej decyzji oraz wymierzenie kary w minimalnej wysokości, należy uznać za bezzasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w przedmiocie wymierzania kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej.

Zważywszy, że strona podniosła w odwołaniu, iż wymierzenie jej kary w wysokości 4 000 zł spowoduje nadzwyczaj negatywne konsekwencje w możliwości funkcjonowania jej firmy (z uwagi na wysokość osiągniętego dochodu), Prezes UOKiK informuje, że przesłanka wielkości obrotów osiągniętych przez stronę w roku 2012 (a nie dochodu) została wzięta pod uwagę przez Mazowieckiego WIIH przy ustalaniu wysokości sankcji, zgodnie z dyspozycją art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, zaś kwestia sytuacji ekonomicznej strony może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w spłacie należności publiczno-prawnej, jaką jest wymierzona kara.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może: odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty (pkt 1); odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji (pkt 2); umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną (pkt 3).

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec

powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. KASAP Sp. z o.o.
ul. Aleja Krakowska 127
02-180 Warszawa
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Warszawie
3. a/a